

http://www.standaard.be/cnt/dmf20130721_030

[Nieuws](#)>[Cultuur en media](#)>[Muziek](#)>[Festival](#)

Review. Roger Waters sloopt muren (***)

21/07/2013 om 13:31 door Tom Zonderman

[0Reageer](#)

[Foto](#): Koen Bauters

[Vorige afbeelding](#) 1 van 8 [Volgende afbeelding](#)

Roger Waters keerde in het festivalpark van Werchter zijn eigen zielenstrijd binnenstebuiten op zoek naar een samenhangingsgevoel dat muren kan slopen. Met blote vuisten, maar ook met een van de grootste rockspektakels ooit.

De tijdsgeest schreeuwt om artiesten die hun stem verheffen, maar het is de oude garde die de bokshandschoen opneemt. Amper een week nadat Bruce Springsteens oproep tot solidariteit TW Classic inpalmde, bokste Roger Waters op dezelfde plek strijdlustig tegen muren die politiek, kapitalisme en religie rondom ons optrekken.

Die call to arms [mag](#) verbazen, want *The wall*, Waters' magnum opus dat hij in 1979 onder de vleugels van Pink Floyd in elkaar smeedde, ontsproot aan jeugdtrauma's, liefdesleed en gevoelens van vervreemding. Massashows was hij zat, wat zich vertaalde in een aardedonkere rockopera over een ontspoorde rockster die een mentale muur rond zich bouwt en als een fascistische dictator zijn hersenloze publiek toesnauwt.

In 2010 vatte de geëngageerde rocker *The wall* live-tournee - een van de lucratiefste ooit - aan vanuit een nieuwe, linkse ideologie: zijn toehoorders een geweten schoppen. Net zoals twee jaar geleden in het Sportpaleis - elke show is een blauwdruk - werden de marcherende hamers en de opgeblazen reuzenmarionetten aan het nu geprikt met actuele beelden en symbolen. En met 'The ballad of Jean Charles de Menezes' een 'nieuwe' song over de onschuldige man die na de terreuraanslagen in Londen in 2005 door de politie werd neergekogeld. 'Als je de politie te veel macht geeft, krijg je dit soort van terreur', sprak de zanger.

Hoogstandjes

Goed, had Springsteen genoeg aan zijn granieten songs, dan had de op zijn witte gypies dartelende Waters - straks zeventig - buiten twee hoog geheven vuisten een ongezien arsenaal aan technische hoogstandjes overgevlogen om zijn gedachtegoed naar de massa te vertalen.

De 150 meter brede muur waarachter de band langzaam werd ingemetseld, deed dienst als canvas voor 45 projectoren die voortdurend verbluffende visuals spuiden. Bij opener 'In the flesh?' werd je getrakteerd op een batterij vuurwerk waarvoor Rammstein een arm veil zou hebben, bestookten geweeersalvo's je via het surroundsysteem van alle kanten en stortte een vliegtuig gierend te pletter.

Vanonder die dikke laag theatraaliteit walste de muziek loepzuiver over de wei, alsof je in de studio stond met een hoofdtelefoon op, maar ook een beetje anoniem en gedateerd, met zijn bombastische seventieslicks en trage tempo. De gitaarsolo's van David Kilminster konden zich meten met bedenker David Gilmour, maar toen hij boven de muur uittorende in 'Comfortably numb', was Spinal Tap niet veraf.

Alles ademde een aanklacht tegen de verdrukking van het vrije denken. Tijdens hoogtepunt 'Another brick in the wall, pt. 2' zong een kinderkoor het refrein met als boodschap 'fear builds walls' op hun shirts. De B-52's in 'Goodbye blue sky' dropten dollars, hamers en sikkels, halvemanen, davidsterren en logo's van Shell en McDonald's. 'Should I trust the government?' stelde 'Mother', met als antwoord een op de muur geklad 'over mijn lijk'. Een opgeblazen zwijn danste over de wei met de boodschap 'keep consuming', tot het verscheurd werd door de massa.

Na de pauze werd het pamflet nadrukkelijker antimilitaristisch. Doodsprenten van (bekende) oorlogsslachtoffers vulden de bakstenen, waaronder ook Waters' vader die sneuvelde in WOII. Eisenhowers Chance for peace-speech uit 1961 klonk nog steeds brandend actueel. Ronduit confronterend ook was het Wikileaks-materiaal van Amerikaanse scherpshutters die de Irakese reporters likwiden.

Wars van de bombast waren het de meer persoonlijke songs die beklifden. Het intimistische 'Mother', over Waters' overbezorgde moeder, en 'Nobody home', gezongen vanuit een woonkamer in de muur, dat de eenzaamheid van de rijke rockster verklankte. Op die momenten slonk de afstand tussen Waters en de 35.000 aanwezigen, en werd het meer dan twee uur spektakel en nostalgie.

Waters bonkte tegen de muur tot hij ten slotte instortte. Zeer mooi qua symboliek, hopelijk werden zijn gedachten niet verpletterd door de vallende brokstukken.

